

Studánka Holubí oko

Pověst o vzniku studánky

Bylo, nebylo v obci Skalsko žil mladý chlapec, jako všichni ostatní, snad o něco víc měl rád přírodu. Jednou v neděli odpoledne (jedině tehdy měl volno od práce), chystal se do lesa odpočinout si. Napadlo ho, vzít si otcovu pušku, ještě nikdy v lese s puškou nebyl. Občas doma cvičně s otcem lesníkem střílel, ale sám ještě nikdy. Protože otec nebyl doma vzal pušku a šel. Když došel do těchto míst, uslyšel volání divokého holuba. Uviděl ptáka na větvi. Bez rozmyslu zalíčil a zmáčkl spoušť. Na neštěstí se trefil. Mrtvý pták spadl na zem. Chlapce to ohromilo. Neměl v úmyslu zabít ptáka. Šel k nevinné oběti. Když uviděl v oku krásného holuba, jak z něj mizí život, hořce se rozplakal. Plakal dlouho ,jak pláčou lidé nad ztrátou drahé bytosti.

Ránu z pušky uslyšela mladá dívka. Vedla kozy na pastvu do těchto vlhkých míst, jen tady byla ještě čerstvá tráva, byl velice suchý rok a louky byly sežehlé letním sluncem. Když uviděla plačícího chlapce, chvíli ho pozorovala. To byl přece ten hezký kluk, kterého si netroufla nikdy oslovit. Nyní našla odvahu. Když se dozvěděla chlapcův smutný příběh, měla velkou touhu mu pomoci a napadla ji krásná myšlenka. Přece každý životní omyl se dá odčinit. Navrhla chlapci, aby na usmíření s lesem a zvířaty vykopal v tomto místě studánku, ze které budou pít zvířata i kameníci z blízkého lomu. Stalo se tak ještě týž večer. Ti dva pak do roka měli svatbu. V tichu lesa, beze svědků, tady u studánky, kterou pojmenovali Holubí oko. Teprve později byla svatba na vsi.

A ta krása lidského dobra, které vždy nakonec nahradí zlé skutky, tu zůstala. Kéž se vás dotkne nadosmrti. Děkujeme vám, že k tomu tiše, jako stromy nad vámi, svolíte.